

Елисавета ***БАГРЯНА***

ПРОЛЕТТА ДОЙДЕ отново
и донесе на света
Възкресение Христово,
слънце, птички и цветя.

Бият радостно камбани
в градове и във села
и отекват разлюляни
над гори, нивя, поля.

И зове ни тази песен
да си подадем ръце,
да речем „Христос възкресе“,
да се чукнем със яйце,

та да бъдем живи, здрави,
с бодри, румени лица,
и всеблагий Бог да славим
с чисти мисли и сърца,

че простря̀л е Той десница
и закриля всеки час
всяка птичка и тревица,
мене, тебе, всички нас.

ВЕЛИКДЕНСКИ ПОМАГАЧИ

Станаха рано децата
да боядисват яйцата.
Мама боите размива,
всекиму в канче налива.

Любка червената иска,
Пешко за синята писка.
Гого се вдига на пръсти,
жълтата грабна чевръсто.
Най-подир за Лиляна
само зелена остана.

Мама им сложи яйцата
и посъветва децата:
— Умни и мирни бъдете,
дрехите чисти пазете!

Но щом тя навънка излезе,
дяволът сякаш че влезе:
Пешко катурна боята
право на Любка в полата.
Тя запищя и с яйцето
шибна го силно в лицето.

Гого при тях се завтече,
но си белята навлече —
двамата, кой където свари
нему яда си стовари.

Бутнаха маси, столове,
цапаха бузи, носове,
викна да плаче Лиляна,
цяло в зелено заляна…

Мама отвори вратата
и що да види горката:
изпотрошени яйцата,
вапсани цели децата!

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори: Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/, https://igra4kite.com/

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Искри в словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година V, брой 60, май, 2024 г.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!



Някога казваха, че човекът е забравил за смъртта, че битува на земята, тъй сякаш ще живее вечно. Макар и за кратко ние повярвахме, че науката и медицината ще спечелят битката със смъртта. Излъгахме се. Те не можаха да го сторят. И днес земният човек вече живее, знаейки че смъртта идва скоро. Той иска всичко днес, защото утре може да няма.

Св. Юстин Попович добавя: „*Това състояние на днешния свят и най-вече на съвременния европеец, ни лишава от единствената победа над смъртта – ВЪЗКРЕСЕНИЕТО!*“

Възкресението, което предизвикваше смях у древните гърци, се въплъти и стана живот за всички християни и най-вече за св. ап. Павел, който каза: *„А щом това тленно тяло се облече в нетление, и това смъртно тяло се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне думата написана: „смъртта биде погълната с победа“. „Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?“ Да въздадем благодарение на Бога, Който ни дарява победата чрез нашия Господ – Иисус Христос“* (Коринтяни 15:54,55,57). Ето Го истинският победител на смъртта!

Ние отново и отново се поздравяваме с победоносния поздрав Христос Воскресе **(Христос възкръсна!). Това е радост, която „никой не може да ни отнеме“, особено ако тя гори в сърцата ни, ако тя изпълва съзнанието ни, и ако тя окриля душите ни**. И наистина, Бог, чрез своята невеществена светлина и чудната Си благодат, може да ни дари с крилата на радостта и свободата. И макар тези крила да бъдат невидими и невещественни, ние ще ги усетим с цялото си същество. И слабите ни и болни тела ще се сдобият с неземна сила, ще оздравеят на мига…

Продължава на стр. 2

Да се поучим от Победителя Христос, защото Той беше кротък и благ по сърце. Нека и нашите сърца да бъдат кротки и благи и Милостивият Бог ще ни помилва, защото Той не гледа на лице, а на сърце. Защото Той е Тайновидец, наднича в най-скришните и болни кътчета на душите ни, и ако му позволим да ги озари с божествената Си светлина, Той ще ги преобрази и излекува, защото е Чуден Лекар. Неговото слово лекуваше хромите и сакатите и те скачаха като сърни… То караше слепите да проглеждат, немите да проговарят, глухите да чуват, а мъртвите – да възкръсват. Евангелското благовестие провъзгласи нов ден на спасение, нов век – век на любов към ближния и благодатна Господня година… Ново начало за всички, повярвали в Христа и тръгнали по спасителния път на вярата.

„Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си, и да Ме последва!“

Лесно се следва света. Но следвайки света, ние се натъкваме на жестокосърдечие и гордост, на пренебрежение и отхвърляне…, защото злото уютно се настани в заобикалящия ни свят. Не че хората в него са зли. **Никой не е зъл по природа, защото злото няма собствена същност. То не е сътворено в началото от Бога, но то е като тъмнината: заема мястото на светлината, когато тя отсъства… И като ледния мраз – изпълва всичко, когато липсва топлината на любовта между хората.** И ако следваме света, ние непременно ще се натъкнем на тъмнина и студ, на злоба и омраза. Това са богоборчески сили, които от векове искат да съсипят човека, да го отдалечат от неговия Съвършен Творец, да го „скарат“ с Бога. Злото е болест, която разболява божествения човек… То е като вирус, който заразява слабите и неопитните.

Понякога, в тъмнина и студ, злото се маскира с различни изписани и престорено красиви маски, надява нови шарени одежди и лъжовно примамва човека, дори му носи временни и мимолетни наслади… Но така то отнема силите му за живот и го примамва в тъмните си и студени покои. Затваря го в тъмницата на личната индивидуалност, храни го с гордост и алчност, поѝ го с егоизъм и себелюбие и човекът, тази божествена вселена от ум, чувство разум и воля, се превръща в безкрайна черна дупка. Когато се озовем там, силните пориви на чувствата и емоциите могат да ни доведат до имплозия…

Човекът е създаден от божествената Творческа любов. Той е създаден да обича и обект на тази истинска любов най-напред е нейният Източник – Богът, а след това са всички хора, целият свят. Тази любов не е само състрадание, нито само природосъобразност, а още по-малко – съжаление. Тя няма плътска форма и земно лице, а най-грозният ѝ двойник е любовта към себе си. Без всеизпълващата божествена любов, човекът страда, и макар да има всичкото земно богатство, да владее цялата човешка мъдрост и да обладава дори чудесни дарби, на него винаги нещо няма да му достига, никога няма да бъде удовлетворен, а вътрешният духовен мир – единственото възможно щастие на света, ще бяга от него като сянка. Тази божествена енергия – любовта, има няколко имена в света и първото е „Жертва“. Второто ѝ име е „Смирение“, а третото – „Благодарност“.

Смирението на Христос бе завидно. Той се молеше за своите гонители и убийци, доказвайки, че е Самият Бог, който дава „слънце и дъжд и на злите, и на нечестивите“, защото, макар временно болни от греха, и те са негово обично творение. Нека и ние да правим така и със смирение да отвръщаме на злото с добро, **да обикнем и враговете си, защото само тогава ще осъзнаем истината, че нямаме врагове! И тази истина ще стопли душите ни**.

Как иначе и на какво основание ще можем да сме благодарни за всичко?...



Заобичайте истински Бога и света и ще осъзнаете, че чудото на възкресението вече е станало в преобразените ви души! Аз вярвам в това.

Христовото Възкресение е единствената и окончателна победа над смъртта. †



– Момиче малко, хубаво,
от Бога ли си паднало,
или от земя никнало,
или от майка родено?

„ Не съм от Бога паднало,
нито от земя никнало,
но съм от майка родено,
със бистра вода къпано,
със майчино мляко кърмено,
със майчина грижа
гледано!“

Под текста стои пословицата: „Добра майка добри деца отглежда“.

Настойчиво приканвам всеки сериозно да се замисли върху горните редове! Удивително е колко знания и мъдрост дава само тази страница от читанката. Днес, обаче такива уроци в детските читанки няма. А защо? Нека всеки сам намери отговор на този въпрос.

Към края на читанката се откриват някои родолюбиви творби, наред с късите разкази, където братолюбието, жертвоготовността и щедростта са най-възхваляваните човешки качества, онагледени с примера на добрите литературни герои.

Родино, сбогом, прощавай!
Аз в чужбина отивам.
Дано ми Господ помогне
пак в тебе да се завърна.
Да се нагледам, нарадвам
на твойте поля широки,
на планините високи,
на реки, води студени,
на буйни гори зелени!

Моля ти се, Боже мили,
направи ме пиле!
Дай ми крила да подхвръкна
нагоре високо!
Да погледна, мили Боже,
долу нашироко!
Да си видя наше село,
пъстрата поляна,
дето ми хоро играят
в празнична премяна…

Така Асен Илиев и Любен Каравелов вдъхват на децата още във второ отделение любов към всичко родно, красиво и добро, и най-вече – неотменна вяра в Бога, без която нито малките, нито големите могат да открият истинска и основателна причина за дълготрайното вдъхновение – като смисъл на живота; в неотклонното следване на висшите човешки добродетели: вярата, надеждата и любовта.

Тази читанка е малък пример за високото и достойно място на християнската лирика в педагогическата практика. В следващите степени на обучение, преди 1946 г., нейното присъствие става още по-забележимо и сериозно, а сборниците, за които стана въпрос по-горе, доказват, че в този основен жанр на българската лирика творят повечето ни поети през всички епохи, като започнем от далечния девети век и стигнем до наши дни.

Надявам се, че след като споделих тези мисли пред вас, занапред почитателите на християнската лирика ще се умножават все повече и повече. Нека да се множат и талантливите ни поети. Но най-вече аз ви моля и приканвам заедно да сторим всичко по силите си, тихият камбанен глас на християнската поезия да зазвучи отново там, където е най-необходим: в нашите училища, всред малките деца и подрастващите младежи! †

А ние се чудим и не можем да определим, за деца или за възрастни е това стихотворение… Наистина когато децата, запазили своята чистота и невинност, са близко до Твореца, те са по-мъдри от големите, а пък ние се превръщаме в добри и невинни деца, когато загърбим гордостта и егоизма и разкъсаме най-тесните окови, оковите на собствената си индивидуалност… Затова християнската поезия е едновременно за малки и за големи: тя е просто за всички. Съмнявате ли се? – ето ви едно от безспорните доказателства!

ВИДЯХ ХРИСТА. Той беше в две очи
усмихнати и пълни с топла влага,
и чух Гласа Му кротко да звучи
във детска реч –
забъркана и блага.

Видях го във възторга несравним
на майката, която
с нежна трепка
следеше, как несмелият ѝ син
в живота прави
първата си стъпка.

В тъмница бях.
И там видях Христа:
в окови обкован, покрит със рани,
и чух Го със попукани уста
да благославя Своите тирани.

И онзи ден пред портата ми там
пак Той бе скрит
под просешката дрипа,
а нямах къшей хляб да Му подам,
нито лъжичка гостба
да Му сипя...

Глава приведох тих и наскърбен
и изумен видях Христа в сърце си
и от Лика Му светъл осенен
изпях за него тази проста песен.

Макар забравеният Светлозар Димитров, известен в миналото с псевдонима си Змей Горянин, да нарича този шедьовър на нашата християнска поезия „проста песен“, ние разбираме, че това съвсем не е така. Съвършените му слова докосват сърцето, а истините, изказани по най-чудесен начин, побеждават всичко, както са казали древните римляни.

И ако някой се пита къде може да открие всички тези и още безброй бисери на християнската ни лирика на едно място, отговорът на този въпрос е: в Антология на българската християнска поезия „КЛЕПАЛОТО БИЕ“: двутомник с повече от 240 автори и над 800 творби, чиито първи том излезе през 2021 г., а вторият предстои да види бял свят съвсем скоро.

Накрая, за да оправдаем заглавието на настоящата поетична импресия, бих желал да ви прочета някои детски християнски стихотворения от една друга книга, а именно читанката за второ отделение от 1924 г.

Още на първите ѝ страници откриваме вдъхновената „Детска молитва“ на Димитър Бабев:

Дядо Господи, кажи
мир да бъде на земята
и закриляй и пази
моята родина свята!

Не оставяй сред злини
българският род да гине;
нека бурята отмине,
нека дойдат светли дни!

Та ний, малките, когато
израстем под твойта мощ,
да шептиме ден и нощ:
името Ти да е свято!

Стихът и римата, благозвучието и красноречието изпълват детската читанка. Дори и поучителните разкази, с изведените към края ясни нравствени поуки, са изпълнени с римувани думички, като например: кум – Наум; Лиса – помириса; замина – комина и пр.

На тринайсета страница на прекрасната читанка откриваме стихотворението на Дора Габе „Божа Майка“.

Кой кого не слуша,
кой кого обижда –
Божията Майка
от небето вижда.

Всяка лоша дума,
малка и голяма,
на сърце ѝ пада
като тежък камък.

А пък щом ударят
някое сираче,
Божията Майка
на небето плаче.

Майчице отгоре,
майчице на всички
хора и детенца,
и треви и птички!

Тъй ли все при тебе
злото ни отива?
Тъй ли ще го носиш
кротка, търпелива?

Няма нужда от какъвто и да било анализ. Вярвам, че тук възпитателната цел на красивата творба се улавя от всички! Но тя нито заповядва и наставлява, нито вменява вина. Тя кара всяка детска душа да се замисли и впечатли от чутото и научено…

Наред с християнската поезия, в читанката се откриват и познатите ни приказки и басни, които присъстват и в днешните буквари и читанки. За жалост, останали самички, без християнските творби, те представляват едно фрагментарно и атеистично съдържание, недостатъчно нито в образователно, нито във възпитателно отношение.

На стр. 29-та откриваме народната песен „Момиче малко хубаво“, която гласи така:



Свещ. Лъчезар ***ЛАЗАРОВ***

ХРИСТИЯНСКАТА ПОЕЗИЯ И ДЕТСКАТАПОЕЗИЯ

Поискайте да си закупите най-богатия сборник с детска поезия и ще ви посрещне надпис: “Продуктът е спрян от продажба и не се очакват нови наличности в близко бъдеще“!

Според един от най-известните писатели-богослови на нашето време, много-уважавания поет и издател Иван Николов, роден във Враца, християнската поезия е „тих камбанен звън“… Ще побързам да ви издам една тайна: камбанният звън е уникален, защото нищо друго в живота ни не може да го замести. Така е и с християнската поезия – тя също е незаменима и единствена.

Бащата на Иван Николов е покойният врачански свещеник-поет Петър Лазаров. Може би някои по-възрастни врачани го помнят, а може би – не. Неговото стихотворение „Отче наш“ звучи така:

Отче наш, Ти, Който си на
небесата,
родил нетленно Своя вечен Син
и пратил Го Спасител на земята,
бъди благословен! Амин, амин!

Отче наш, Ти, Който с обич
ни създаде
и с Твоя Дух Свети ни обнови
и храниш с благодат
душите гладни,
прекланяме пред теб глави

и чакаме да чуем благо слово
на прошка и блажен живот –
принеслите отново и отново
една сълза – покаен плод.

Отче наш, да бъде свято
Твойто име
сега и всякога и в оня час,
когато моят земен ден премине
и чуя съдния Ти страшен глас…

Тогава пощади ме, и накрая
ми кажи: ще бъдеш с мене в Рая!

Иван Николов също пише стихове. Моля, чуйте неговото стихотворение „Пролетна молитва“!

Два замръзнали потока
бяха моите очи.
Ти докосна ги и – Кротък –
каза: Сине мой, плачи!

Моята душа бе птица
със пречупени крила.
Чудо. Ти простря десница,
викна ѝ: Дерзай! Ела!

Зимен вихър, бесен вихър
спря във моето сърце,
но сега е тихо, тихо…
Боже в Твойте съм ръце.

Слънце и камбани. Волен
цвят кайсиите краси.
Птици. Вятърът се моли,
стихнал в моите коси.

Ето малко от нашата българска християнска поезия… Чувате ли камбанния звън, усещате ли тихата симфония, вдъхновена от най-силното, но и най-трудно доловимо човешко чувство – религиозното? Неговият глас, гласът на душата е тих, като гласа на християнската поезия… Дори, когато тя изпява най-силните и категорични строфи, гласът ѝ остава отново спокоен и ненатрапчив, с молитвен и нежен тон… Не вярвате ли? Моля, чуйте стихотворението „Бог“ на Стоян Михайловски и ще се убедите!

Сега веч разбирам,
че нашите мисли
са суетни сенки и празни мечти,
че в Тебе се сливат
световните сили,
че пръв и последен, о Боже, си Ти!

Сега веч разбирам,
че наш'те надежди
Че нашите земни дела и борби,
че наш'та наука, че наш'те победи
пред Твойто величие
са прах и тъми!

Че всичко за Тебе е,
понеже от Тебе е,
че Ти само бил си, ще бъдеш и Си –
Духът на душите и на световете,
че всеки лъч иде от Твойте зари!

Разбирам, о Творче,
ний колко сме малки
в безкрайний мир видим,
в невидимий свят,
разбирам, че наш'те съдбини
са кратки,
че Ти си всевечен,
всемъдър, всесвят!

Кат слабичка ветва
човек се превива,
когато без Тебе в живота върви.
Без Тебе светът е
безплодна пустиня
и дните без Тебе за нас са нощи!

Когато се смеси в
световна тъмница
плачът на човека,
тогаз, Творче мой,
върху му Ти щедро
поставяш десница
и даваш му щастие, утеха, покой!

И така този тих молитвен глас, както и зовът на човешката душа, често биват заглушени от

Продължава на стр. 4

заобикалящия ни шум, от рок-грохота и чалга-крясъка, от конското цвилене на съвременния хомо-консуменс-сексус. Днешният ден със своите злободневие и битовизъм като че ли до голяма степен заглушава тихия и красив камбанен звън на християнската поезия?!…

Ала не! Нашите поети не спят. Те продължиха да пишат християнски творби и през времето на тоталитаризма, продължават да го правят и днес, във времето на последния трансхуманен либерализъм. …Защото е невъзможно *„светлината да бъде победена от тъмнината, чистото боговдъхновено изкуство – от пошлостта и плиткоумната посредственост, целомъдрената красота – от първичния нагон и грозната страст. ... И това е така, защото християнската поезия е дар“* от Небесата, тя е божествена песен и ни напомня, че ние сме повече небесни, отколкото земни жители…

Позволете ми да обърна внимание и на детската християнска поезия! Всред нейните необятни ширини на преден план се открояват едно име и една емблематична творба: Иван Вазов, патриархът на българската литература и неговото стихотворение, известно като „Вазовата молитва“. Едва ли има някой, който да не го е чувал!?

Дядо Господи, прости ме,
моля ти се от душа,
с ум и разум надари ме,
да не мога да греша.

Запази ми Ти сърцето
от зли мисли и неща;
всичко виждаш от небето,
зло на мен недей праща.

Дай на мама, дай на тате,
здраве, сила и живот;
мир, любов на всички братя
и добро на наш народ.
Амин!

„В онези времена, преди повече от сто години и след това – в продължение почти на век, това стихотворение от три строфи – лесно и понятно – е било първата молитва, която децата са научавали от родителите и учителите си. Тя, заедно с Господнята молитва „Отче наш“, са били онези слова, с които учениците са започвали всеки учебен ден. И сега ако се замислим върху тези скромни и прости, но и съвършени думи, нима не ще открием дълбокото им съдържание!?

Само гениалният поет може да изпее такава проста песен, в която личи чистата му, искрена и неподправена вяра в Бога, и наред с това грижата за най-скъпото и дори безценно богатство на всеки народ по света: децата! Иван Вазов дава урок на всяко едно дете, че то трябва най-напред да се помоли на Бога от душа; да изрече най-важните и стойностни думи, чието високо достойнство ще разбере някога по-късно в живота си – „прости ми“. Поетът, познал житейския грях и неговата гибел, желае от най-ранна възраст невинното дете да придобие разум и мъдрост и да получи от Бога защита и оръжие срещу греха. По-нататък той влага в чистото детско съзнание, което неминуемо ще познае болната природа на злото, надеждата и упованието в Твореца. Само и единствено Той, всевиждащ и всезнаещ, може да избавя от зло. Накрая от съвсем ранна възраст, поетът – узнал теготите и теглилата на робството – влага в детското съзнание ясната и определяща мисъл, че то освен за себе си, трябва да си спомня, да мисли и да се грижи за родителите си, братята и сестрите си, за рода и народа си. Както споменахме и по-горе в тази творба ние откриваме дълбок смисъл, огромно и важно съдържание, изказани по най-достъпен и разбираем начин. Словата му звучат, като че ли отначало са изречени от невинните детски уста.

Трябва да се отбележи, че Иван Вазов е определян от критиката още в своето време като „патриот и обществен възпитател“, а по отношение на творчеството му се казва, че то носи в себе си „образователни ценности, родолюбиви, обществено-възпитателни и религиозни идеи“. Доказателство за тези думи са и някои други известни творби на Иван Вазов. Сред тях се отличава неговото любимо стихотворение „Молитва“.“[1]

Тебе, Боже, аз се моля,
Теб изливам си сърцето,
Тебе, по чиято воля
дишам, страдам под небето;

Тебе, кой живот ми даде
и в мен разума запали,
и душата ми създаде
за мечти и идеали;

Тебе, кой от свода тамо
сейш ми пътя със надежди,
за кого си спомням само
във великите премежди;

прати, Боже, крепка вяра
на душа ми безотрадна,
та на кръста си под т'вара
малодушно да не падна.

Дай Ти мощ на мойта слабост –
днес е час на изпитанье, –
дай ми Ти велика храброст
в туй великото страданье –

да не клюмне мен челото
пред кумира на тълпата,
пред вида на тържеството
на силата, на лъжата.

Не оставяй стидно ази
да пропадна в бой със злото
и съмненье да ме сгази
в Тебе, в правдата, в доброто.

Елин Пелин приживе е наричан повече поет, отколкото писател, заради прекрасната си детска лирика. Ето и една негова християнска творба:

Полунощ! Камбани бият,
звън в студена нощ ехти.
Ангел с радост от небето
"Бог роди се!" възвести.

Свети храмове се пълнят
с тържество и благочест.
И сърцата тихо слушат
тая мила блага вест.

Коледари песни пеят:
"Божий Син роди се днес!".
И по целий свят се носи
тая мила блага вест.

Последната част от поемата „Бъдни вечер“ на Йордан Стубел като че ли също е насочена към децата:

Вейте, преспи, вейте, нощи!
Ето ний сме будни още
и не иде сън за нас
от виелици и мраз.
Нали Бъдникът запален
става все по-светлоален
и в огнището гори
с чудни огнени искри?
Нали във душите грее
и ни радва, и ни пее,
че роди се Боже Чедо,
ой Коледо, мой Коледо!

[1] ДЪЛБОКАТА И СЪРДЕЧНА ВЯРА НА ПАТРИАРХА НА БЪЛГАРСКАТА ЛИТЕРАТУРА – ИВАН ВАЗОВ, РАЗКРИТА В ГЕНИАЛНОТО МУ ТВОРЧЕСТВО, Свещ. Л. Лазаров, 2021, Двери на Православието.

И за тая песен свята
няма синор на земята,
няма царство и предел –
като звезден път изгрял,
като светла Божа птица,
там, зад тъжната Марица
и зад Бялото море
ще огрее и ще спре.
И клепало ще удари,
и ще екнат коледари,
че се роди Боже Чедо,
ой Колѐдо, мой Колѐдо!

Нима има нещо по-чакано и по-красиво от Коледата? Тя е запечатана в нашето съзнание като най-светлия празник, като най-радостното тържество – и за малките, и за порасналите деца. Образът на дядо Коледа – белобрадия старец с червена мантия, си има своя исторически и реален прототип: това е св. Николай, който тайно оставял кесийки с пари на бедните. Неговото благодеяние е запомнено за вечни времена. Затова по цял свят казват, че по Рождество подаръците разнася санта Клаус – име, преобразувано от гръцкото Николаос. И какво се оказва, че наивната детска вяра в добрите и чудесни образи всъщност не е толкова наивна, че тя си има своето историческо основание… Нима тя не може да породи появата на реални и съвременни благодетели като св. Николай, че дори и по-големи? Може, само ако остане да живее за дълго в детските сърца…

Не мислите ли, че тихият християнски стих, трептящ с вибрацията на най-нежните душевни струни, не може да разпали и задържи в децата, пък защо не и в нас, вярата в доброто, не само в детските години, но и по-нататък в живота; да ни направи по-сърдечни, по-чувствителни, по-грижовни? А имаме ли нужда от това? Мисля, че всички знаем отговора на този въпрос.

Ала нека не прекъсвам удоволствието от красивото римувано слово с моите недодялани думи.

Татък, край дветѐ липи зелени,
вий се пътят и цъфтят лопени.
Като свещи пламнали жълтеят
и набожно, тихо се люлеят.

Там от снощи бие и не спира
тихото клепало в манастира.
Там сега се пеят чудни песни –
богомолни, радостни, възкресни.

Затова е млъкнала гората.
Затова и птичките, листата,
клоните и нивите зелени,
греят, като в празник посребрени.

Така звучи „Възкресна нощ“ на същия автор… А в своята „Вечерна молитва“, написана преди около век, Йордан Стубел сякаш говори за нашето време…

О, майко Богородице,
закрилнице пресвята,
тръбят призѝвните тръби,
във кръв гори земята…

Прати покой, прати ни сън,
благослови с десница,
трудът и мирната любов,
и хлебната пшеница.

Когато тъмната злина
навее наш'та стреха
прати ни сила и любов,
бъди ни ти утеха.

О, майко Богородице,
закрилнице пресвята,
с молитви, с песни изпълни
на хората сърцата...

Продължава на стр. 6